

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců Mgr. Jany Brothánkové a JUDr. Lenky Kaniové, v právní věci žalobce: **Mgr. M. Š.**, zastoupeného Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou se sídlem Praha 4, Paprsková 10/1340, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání žalobce proti rozhodnutí místopředsedy Městského soudu v Praze sp. zn. Spr 2479/2006 ze dne 22. 7. 2013, o návrhu Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému soudu,

t a k t o :

Věc vedená u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 3A 24/2014 **se p ř i k á z u j e** Krajskému soudu v Praze.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal dne 19. 2. 2014 u věcně a místně příslušného Městského soudu v Praze žalobu na ochranu proti nečinnosti žalovaného v řízení o odvolání žalobce ze dne 19. 8. 2013, doplněném 26. 8. 2013, proti rozhodnutí místopředsedy Městského soudu v Praze sp. zn. Spr 2479/2006 ze dne 22. 7. 2013, kterým bylo rozhodnuto o částečném odmítnutí žádosti žalobce o informace ze dne 3. 8. 2006. Touto žádostí podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, se žalobce domáhal poskytnutí informací o obsahu všech pravomocných rozhodnutí vydaných v právní věci žalobce JUDr. F. H., CSc, proti žalované České republice, projednávané Městským soudem v Praze pod sp. zn. 37 C 127/2002.

Městský soud v Praze předložil Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přikázání věci jinému krajskému soudu (§ 9 odst. 1 s. ř. s.). Svůj návrh odůvodnil tím, že v řízení rozhodoval jako správní orgán I. stupně a tato skutečnost by mohla zavdat objektivní pochybnosti o nepodjatosti všech soudců specializovaných senátů správního soudnictví městského soudu. Městský soud ve svém návrhu odkázal na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004 – 70 a v usnesení čj. Nad 4/2008-47 či v usnesení čj. Nao 42/2009-21.

Žalobce s návrhem na přikázání věci s odkazem na postup Nejvyššího správního soudu ve skutkově a právně shodných věcech (např. č.j. Nad 25/11-16, č.j. Nad 31/2011-21 a dalších) vyslovil souhlas a navrhl, aby věc byla přikázána k projednání Krajskému soudu v Praze.

Žalovaný se k návrhu na delegaci nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud shledal návrh Městského soudu v Praze na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu důvodným.

Ustanovení § 9 odst. 1 s. ř. s. upravuje možnost Nejvyššího správního soudu přikázat věc jinému než místně příslušnému krajskému soudu, jestliže pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu nelze sestavit senát. Podle § 9 odst. 3 s. ř. s. mají účastníci právo se vyjádřit k tomu, kterému soudu má být věc přikázána.

V citovaném ustanovení je upraven případ tzv. delegace nutné, která je podmíněna vyloučením všech soudců specializovaných senátů místně příslušného soudu, který má věc jako soud věcně a místně příslušný projednat a rozhodnout. S ohledem na výše uvedené skutečnosti nelze pro vyloučení soudců specializovaných senátů místně příslušného městského soudu sestavit senát, a z toho důvodu jsou splněny zákonné podmínky pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu.

Předsedkyně senátu Městského soudu v Praze, kterému podle rozvrhu práce přísluší věc projednat, poukázala na důvody pro vyloučení všech soudců, kteří vyřizují agendu správního soudnictví, neboť v projednávané věci žaloba napadá rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského soudu v Praze.

V těchto případech lze mít důvodné pochybnosti o nepodjatosti těchto soudců, protože Městský soud v Praze v řízení rozhodoval jako správní orgán I. stupně, což je subjekt totožný se správním soudem, který by měl ve věci rozhodnout. Všichni soudci specializovaných senátů tohoto soudu jsou proto vyloučeni pro možnou podjatost.

K objektivní pochybnosti o nepodjatosti soudců v situaci, kdy by měli rozhodovat o žalobě proti rozhodnutí soudu, u něhož sami působí, Nejvyšší správní soud odkazuje na své rozhodnutí ze dne 30. 9. 2005, čj. 4 As 14/2004 - 70 (www.nssoud.cz), na zaujatém právním názoru setrvává. Tento názor plyne z obecné právní zásady „*nemo iudex in causa sua*“, podle které nikdo nesmí být soudcem ve vlastní věci, a ve sporu mezi dvěma subjekty musí vždy rozhodovat nezávislý třetí subjekt. Tato obecná pravidla jsou obecně uznávána jako zásady spravedlnosti a to i tehdy, jestliže nejsou normativně vyjádřena v pozitivním právu (srov. Knapp, V. *Teorie práva*, C. H. Beck, Praha 1995, str. 83).

Nejvyšší správní soud se také plně ztotožňuje s právními názory, které ve svých rozhodnutích vyjádřil Ústavní soud [např. náleze ze dne 4. 12. 1997, sp. zn. II ÚS 218/97, (www.judikatura.cz) nebo ze dne 11. 3. 1998, sp. zn. IV ÚS 466/97, Sb. n. u. US Svazek č. 10 Nález č. 38 str. 251] o rozdělení a přísném oddělení soudní moci na složku jurisdikční a správní, ale současně poukazuje na to, že tyto závěry je nutno při jejich aplikaci posuzovat v kontextu, který vyjádřil Ústavní soud v nálezu pléna ze dne 11. 7. 2006, sp. zn.

Pl. ÚS 18/06 [č. 397/2006 Sb.]. V něm Ústavní soud vyslovil, že „výkon státní správy soudů neodpovídá svojí povahou obecnému vymezení výkonu státní správy. Jedná se v tomto případě o specifickou činnost vykonávanou pouze uvnitř soudní soustavy a podmiňující více či méně vlastní rozhodovací činnost soudů“.

Konečně, jak i žalobce sám uvádí, Nejvyšší správní soud setrvale rozhoduje ve skutkově a právně podobných věcech stejně jako nyní.

Vzhledem k výše uvedenému proto Nejvyšší správní soud přikazuje předmětnou věc k projednání a rozhodnutí Krajskému soudu v Praze.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2014

JUDr. Marie Žiškova
předsedkyně senátu